

Naš stari znanec Bobi — letoviščar

Bilo je letos poleti, ko so imele vesele čebele gostijo med cveti in zbirale med, sredi avgusta — mož je vpil na vsa usta: sladoled! — ko je Nuška pobasala kužka in šla ž njim na Bled.

Oj, Bled, prekrasni Bled, naše zemlje najlepši cvet, kjer se zbira odlični svet in vlada povsodi najvzornejši red.

Po jezeru plovejo čolni k Mariji, da jim srčno željo izpolni.

Na obali, kjer sonce pali, se sončijo složno veliki in mali.

V parku se punčke žogajo, pridne so, mamice na besedo ubogajo.

Psički gosti: srbski, hrvaški, pa češki, nemški in laški in naši domači vaški niso poredni, prostaški, lepo priučeni so, k redu vzgojeni, poznajo oliko in niso v spotiko.

— — Zdaj pa pride ta divjak, ki ima grehov kakor dlak.

Bobija že vozi vlak. Tih je, nekaj premišljuje in naklepe črne kuje. Mislim, da jih bo skoval, da ga bo ves Bled poznal.

BOBI NA BLEDU

Bobi skozi okno gleda,
pravi: „Ne poznam še Bleda,
kaj lenobno tu posedam,
ven grem, da si ga ogledam!“

Nuška v sobi pismo piše,
Bobi jo po cesti briše,
letoviščarje oblaja,
pravi: „Bled mi pa ugaja!“

Da prijetno bo po poti,
kar kolesarjev se loti,
ej, zabava, kratkočasje,
cepajo ko zreli klasje.